

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο ΤΑΦΟΣ

(Αποσπάσματα)

Μήτε με τὸ σίδηρο,
Μήτε με τὸ χρυσάφι,
Μήτε με τὰ χρώματα
Ποὺ σπέρνουν οἱ ζωγράφοι

Μήτε με τὰ μάρμαρα
Τὰ τεχνοσκαλισμένα·
Τὸ σπιτάκι σου ἔπλασα
Παντοτινὸ γιὰ σένα

Μόνο με τοῦ πνεύματος
Τὰ μάγια! Σοῦ τὸ ὑψώνω
Σ' ἓνα τόπον ἄυλον,
Ἀπείραχτο ἀπ' τὸ χρόνο.

Μ' ὄλα μου τὰ δάκρυα
Καὶ μὲ τὸ αἶμα μου ὄλο
Τοῦ ἔχτισα τὰ θέμελα,
Τοῦ σκέπασα τὸ θόλο

Κι ἂ φοβᾶσαι, ἀγάπη μου,
Νὰ μένης μοναχό σου,
Κάλεσε καὶ κράτησε
Μέσα στ' ἀρχοντικό σου

Ὅλα τὰ ἐρωτόπλαστα
Καθὼς ἐσὺ βλάσταρια
Π' ἀνθισαν κι ἀπόσβυσαν,
Μιᾶς χρυσαυγῆς καμάρια!

Η ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ έγραψε την χρονιά εκείνη (1898),
για τη ποιητική συλλογή

ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΠΑΤΕΡΑΣ

*Πόσον γλυκά συνεδύασε και τας δύο αυτάς ιδιότητας μία εκ των
κορυφών της συγχρόνου Ελλην. ποιήσεως ο κ. Κωστής Παλαμάς
φαίνεται εις τον "Τάφον", τα νέα του τραγούδια, όπου ποιητής
μαζύ και πατέρας κλαίουν τον θάνατο του Άλκη των.*

*Ο τάφος ευρήκε στα τραγούδια αυτά τον καλλίτερο τραγουδιστή
του.*

*Ο πατέρας κλαίγει και τα δάκρυά του μια Μάγισσα, η Ποίησις τα
μεταβάλλει εις διαμάντια. Τραγουδεί ο πατέρας τον θάνατο του
παιδιού, τραγουδεί τον πόνο της καρδιάς του, τραγουδεί τα κάλλη
του αγοριού του. Τι ωραίο το μοιρολόγι του, πόσο βαθύς ο πόνος
του, πόσο μεγάλη η καρδιά του.*

*Άφκιστο κι αστόλιστο
Του χάρου δεν σε δίνω
Στάσου με τανθόνερο
την όψη σου να πλύνω.*

*Το στερνό το χτένισμα
Με τα χρυσά τα χτένια
Πάρτε απ' τη μανούλα σας
μαλλάκια μεταξένια.*

*Μήπως και του Χάροντα
Καθώς θα σε κοιτάξη,
Του φανής αχάιδευτο
Και σε παραπετάξη!*

*Έπειτα ο ποιητής παρακάτω προχωρεί εις θαυμάσια μοιρολόγια
και προχωρεί με όλην την δύναμιν που του δίδει ο βαθύς πόνος.
Προχωρεί και χύνει απαλά το μοιρολόγι του.*

*Σε θρηνούν τα ζωντανά
Και τάψυχα σε κλαίνε
Σε θυμούνται κ' οι αδειανές
Γωνίτσες σου και λένε:*

*-Μαλωμένο μια βραδιά
πικρά μου απεκοιμήθη!
-Αχ! και πώς το μάγευεν
Εδώ το παραμύθι!*

*Κλαίγουν οι γωνιές, κλαίγουν και μεσ' τα μεσάνυχτα γροικώντας η
μητέρα το βουητό που χύνεται από πέρα κι αυτή:*

*- Ήρθε το παιδάκι μας,
Και στέκετ' έξω, λέει,
Κράζει να τανοίξουμε
Και μας ζητάει και κλαίει!*